

İKİ BİLİNMEYENLİ YOLCULUK

Kâmil Yeşil

■ Otobüse bindik.

Ben iş görüşmesine gidiyorum.

Feride Hanım, ikiz kızları Hümeysra ve Sümeysra, Sümeysra'nın görümcesi Esmâ, Feride Hanım'ın eltisi Gülbahar, komşuları Raziye Hanım düğüne gidiyorlar.

Hava da bir sıcak ki...

İmkân olsaydı elbiseleri düğün evinde giyeceklerdi.

Hem bu sıcakta sırsıklam ter içinde kalmayacaklardı hem ütülerini bozulmazdı elbisenin.

Düğün dediğin karşı komşuda olmalı. Böyle, şehirler arası yolcu otobüsüne binip düğüne mi gidilir? Üç buçuk saat yolculuk. O da otobüs mola vermezse. Yol açık olursa. Bu gidişle düğüne yetişemeyecekler. Kına yakılmış, gelin adayı ağlatılmış, paralar gelinin başından çoktan saçılmış olursa vay hâllerine.

Feride Hanım bir taşla birkaç kuş vurmak peşinde.

Kızı Hümeysra'yı oynatacak.

Oğullarına, ağabeylerine kız bakmak için gelen kadınlar, kızlar Hümeysra'yı görecek.

Belki talip olurlar.

Kendisi de erkek kardeşinin oğluna kız bakacak.

Yeni nesil, ananın ablanın seçtiğini beğenmiyor, teyzenin seçtiği kızı beğenir mi?

Olsun.

Belki beğenir.

Televizyonların bir faydasını düğün öncesi Feride Hanım da gördü.

Rüküş diyorlardı, bakın şuna rüküş giyinmiş.

Feride Hanım komşu Melahat Hanım'a sordu.

Nedir bu rüküş?

Zenginliğim üzerimde görülsün derken her bir şeyi takıp takıştıran, sürüp sürüştüren, uyum, göz zevki aramayan görgüsüzün giyinmiş hâline rüküş derler. Alacalı bulacalı renkleri bir araya getiren zevksizlik.

O rüküş olmak istemiyor.

Kaç kişinin beğenisine sundu giysilerini.

Kaç kişinin görüşünü aldı.

Kaç defa giydi, çıkardı.

Whatsapp'ta grup oluşturdu.

Facebook'ta görsel yayımladı.

Sırf rüküş demesinler diye.

Ne iyi etmişti.

Bu teknoloji çok faydalı canım.

Çok harika bir şey.

Ununu elemiş eleğini duvara asmış Feride Hanım böyle yaparsa, kızlar ne yapmaz? Onların elbise beğenmesi bir eziyet, bir şölen, bir tören.

Düğüne gitmiyorlar da evlenmeye gidiyor her biri.

Sanki onlar gelin olacak.

Kimsenin gelinden güzel olmaya hakkı yok.

Üç adım geri durun bakayım gelinin güzelliğinden.

Olmaz.

Ha gelin ha gelin adayı.

Hatta varsa yoksa gelin adayı.

Gelin bulmuş bulacağını.

Güzel olmasa da olur.

Ama kızlar öyle mi ya...

Gelin olmasalar da gelin gibi olmalılar.

Hem pahalı olmalı hem marka. Marka ilk bakışta fark edilmeli. Çakma marka hemen fark ediliyor.

Önden, arkadan, sağdan, soldan, ara yönlerden yetmez, tepeden bakıldığında da yakışmalı.

Üç boyutlu güzellik, 4,5 G telefonlarla tespit edilecek.

Sonra gelsin *İntagramlar, Facebooklar, Twitterler*, videolar...

Feride Hanım cam kenarında.

Yanında komşusu Raziye Hanım.

İki dirhem bir çekirdek ailesi.

Herkes birbirini “tüh tüh”lüyor.

Nazar değmesin, kırk bir kere maşallah deyip nazardan beladan korumaya çalışıyorlar birbirlerini.

Şu otobüslerde klima olmasa var ya, bu yolculuklar çekilmez.

İcat edenler sıcak yüzü görmesin.

Teknik, ilim, fen işte bu.

Feride Hanım farkında değil amma bu iki oldu.

İkinci kez övdü tekniği.

Kızlar arka koltukta.

Kimi cep telefonundan müzik dinliyor kimi mesajlaşıyor.

Kendini koltukta fotoğraflayanlar da var.

Boş durmamalı, her an nerede, ne yaptıkları kayda geçirilmeli.

Kiramen katibine iş kalmamalı.

Otobüs hareket etti.

Herkes mutlu.

Daha çok da merak içindeler.

Elbiselerini, saç şekillerini, kuaförlerini gösterecekler.

Kimileri nereden aldıklarını soracak. Ben de alacağım, diyecek birileri. Ne çok yakışmış diyecek. Gel birlikte fotoğraf çektirelim diyecek.

Twitter'dan, *Facebook*'tan “layklayacak”, beğenecek.

Fenomen olacaklar fenomen.

Herkes kendi dünyasında.

Kendi hülyasında.

Neden sonra bir el arabası göründü otobüste.

A, muavin yürüyen bir araba almış sürüyor.

Arabanın üstünde su, meyve suyu, meşrubat şişeleri.

Bardaklar, kekler, bisküviler.

Termosta çay, kahve.

Ne istersiniz, diye soruyor.

İkram.

Feride Hanım ve komşusu şaşkın. İkisinin de yüzünden okunuyor şaşkınlıkları. Memnuniyet yüzlere yayılıyor. Kırmızı rujlu dudaklar gülümsüyor. Dişler biraz bakımsız ama olsun. Dudağın kırmızılığı dişlerdeki sarı kusuru örtüyor.

Hanımefendi ne arzu ederler acaba?

Çay? Kahve? Meşrubat? Su?

Çayı şekerli mi alır şekersiz mi?

Kahveyi üçü bir yerde mi alır yoksa ikisi bir arada mı?

Şu pet şişeler olmasaydı bu hizmet verilemezdi.

Çay bardakları plastik ama iyi plastik.

Sular soğutucudan çıkmış. Bardak filan gerekmiyor. Dikiyorsun başına; lık lık...

Allah susuz bırakmasın bu icadı yapanları.

Düğün dediğin de böyle olur hani.

O gün itiraf ettiler Feride Hanım ve Raziye Hanım.

Otobüse binmeyeli epeyce olmuş.

Son bindiklerinde otobüste video seyretmişti.

Çok konforlu gelmişti o yolculuk da.

Yolculuğun nasıl geçtiğini bilememişti. Muavin peş peşe film oynatmıştı. Gerçi filmde, herkesin içinde seyredilemeyecek sahneler vardı ama bu da bir hizmetti. Öyle sahneler çıkınca herkes başını camdan yana çevirmiş bir yandan da camdaki yansından ne zaman bitecek diye bakmaya devam etmişti.

Ah şu utanma duygusu!

Ar, haya!

Olmasa ne yapardık?

Videokaset almaya o zaman karar verdi.

Haftada bir yerli sinema seyretmek için salı günlerini beklemeyecekti artık.

Kendi film arşivini kendi kuracaktı.

“Biz bunları kiralyoruz hanımefendi.” sözünü duyunca hepten keyiflenmişti Feride Hanım.

Demek video filmleri kiralanabiliyordu.

Ne iyi !

Özel arabaları ile yola çıkmadıkları için kocasına epeyce kızmıştı; ama hiç de gerek yokmuş aslında. Araba hepinizi almaz diye itiraz etmişti kocası.

Otobüsle gidin.

Doğru söylemiş.

Bu konfor varken arabaya ne hacet.

Şoför sigara bile içmiyor.

Allah’a razı olsun bu yasayı çıkaranlardan.

Neydi o öyle? Otobüs mü Dingo’nun ahırını mı belli değil.

Dolmuş müziği yok.

Akıllı telefonunuz varsa otobüste internet de var dedi, muavin.

Nerden nereye.

Yollar dubleks.

Otobüs son model.

Yolcular güzel, yakışıklı, genç, neşeli.

Düğüne gidiyorlar.

Ben de iş görüşmesine.

Yolculuk iyi.

Herkesin keyfi yerinde.

Şoför mutlu. Yolcularını indirecek, duşunu alacak ve uyuyacak.

Aklında, otobüsün motor kapağına yazdırdığı yazı olacak:

“Bir sana hasretim

Bir sabah uykusuna”

Muavin de mutlu.

İş buldu çünkü.

Sigortası var.

Yemekler şirketten.

Çay-sigara otobüsten.

Oh fıstık gibi.

Yolcular mutlu.

Yarisına yakını düğüne gidiyor.

Arka koltuktakiler, bir açılıştan geliyorlar.

Hastane açılışı.

Otuz iki, otuz üç numaradakiler mevlitten dönüyorlar.

Amcaları Hacı Hüseyin'in kırkınıc gece mevlit cemiyetinden.

İyi adamdı, yardımseverdi, gidelim bir Fatiha'mız nasip olsun diyerek baba dostlarının mevlit cemiyetine koşmuştular.

Yirmi sekiz, yirmi dokuz numaralı koltuğın yolcuları asker uğurlamaktan dönüyor.

Diğlerlerini bilmiyorum.

Mutlaka bir ziyaretten, bir ticaretten, bir görüşmeden dönüyorlardır.

řu kitap okuyan kız, bir talebe olmalı.

Roman okuyor.

Merak ettim, başımı eğdim ama romanın adını göremedim.

Kallavi bir kitap.

Aferin kıza.

Onun arka koltuğunda bir teyze Elif cüzünü açmış, Kur'an okuyor.

Yolculuk sağ selamet geçesin diye bir nevi garantileme işi.

Allah muhafaza kaza maza olursa imanlı ölmeyi düşünüyor böylece.

Ben hiç uyuyamam; ama bu sıcakta kestirenler de var koltuklarında.

Yirmi üç numaradaki yolcu hepsinden mutlu.

Okul arkadaşları ile buluştu. Pilav günü vesilesiyle. Liseden mezun olalı yirmi iki yıl olmuş. Dile kolay. Hocalarından bazıları rahmetli olmuş. Onlara rahmet okudular. Bürokrat olan arkadaşlarının telefonlarını aldı. Bir işi düşerse sorun yok. Eski sevgilisini gördü çarşıda. Biraz şişmanlamıştı, ama olsun. Gözünde, her zaman ilk gördüğü kız idi o. Fakültede talebe iken kıızı elinden kaçırmıştı.

Evlenmişti. Yanındaki kıızı olmalı idi. Pazar masrafı görüyordu. Sevdüğü onu görmemişti ama olsun.

Arkadaşları neyse de anasını ziyaret etmişti.

Duasını almıştı.

Anası, kendi eliyle yaptığı pekmezi ne zamandır bekletiyordu.

Doktor, kansızlık var, demişti.

Üzüm pekmezi kansızlığı pek iyi gelir, demişti.

Mümkünse katkısız, köy işi olsun.

Natürel.

Allah razı olsun anasından. Ne de güzel yapar pekmezi. Kimselere vermez. Bala ihtiyacım yok, bana pekmez yetiyor. Biraz oğluma, kızıma veriyorum, koca kışı nezlesiz, gripsiz geçiriyorlar, der hep.

Allah razı olsun anamdan diye geçirdi içinden.

Başını kaldırdı.

Eyvah, o da ne?

Pekmez şişesi görünmüyor.

Nereye gider ki.

Ayağa kalktı. Otobüsün açık rafına bir göz attı.

Yuvarlanmıştı.

Feride Hanım ve Raziye Hanımların eşyaları olmadığı için onların koltuklarına doğru yuvarlanmıştı şişe. Beş kiloluk pet şişeyi görünce sevindi.

Tam klimanın üfürdüğü yerde idi.

İyi dedi.

Serin yerde.

Sıcakta pet şişe ne olur ne olmaz...

Yerine oturdu.

Başını koltuğa yasladı.

Şehre varmalarına yarım saat var, yok.

Biraz kestirecekti.

Bir kadın çığırtışı ile sıçradı.

Bir kadın değil bütün kadınlar çığırtıyorlardı.

Çıkan seslerin anlamı yoktu.

Beddua, ağlayış, anlamlı anlamsız ünlemler, Allah belanı versinler, kim bu görgüsüz, muavin yetiş, şoför bey dur, dur, mahvolduk. Topunuzun Allah...

Kim lan bu pekmezin sahibi?

Kim, çıksın çabuk ortaya?

Görgüsüz...

Nasıl olmuşsa beş kiloluk pet şişenin ağzı açılmış, içindeki bütün pekmez Feride Hanım, komşusu Raziye Hanım, kızların tepesinden aşağı boca oldu.

Saçlar başlar karışmış, eller, yüzler, gözler kıpkırmızı pekmez içinde kalmıştı.

Elbiseler, saç, baş baştan başa pekmez...

Ağlayacaklar ağlayamıyorlar; gülecekler gülemiyorlardı.

Şoförün değildi.

Muavinin değildi.

Düğüne gidenlerin değildi.

Kimse sahip çıkmadı pekmez şişesine.

Yirmi üç numaralı koltuk sahibi olarak nasıl benim diyebilirdi.

Diyemedi.

İçinden sadece gülmek geliyordu.

Ama gülemiyordu.

Duyguları saklamanın mümkün olmadığını ilk defa o zaman anladı.

İlk fırsatta inmek istiyor fakat suçun sahibi olduğu ortaya çıkacağından inceceğini söyleyemiyordu.

Şoför otobüsü bir kenara çekti.

Gerçekten görmemişti pekmez ile bineni.

Muavinin haberi yoktu.

Teker teker somaktan başka çare yoktu ama neye yarar.

Kimse benim demiyordu.

Bir yolcu, ne olduysa oldu kaptan dedi şoföre.

Şu benzin istasyonunda bir mola ver de hacetimizi görelim.

Yapılacak bir şey yoktu.

Herkes otobüsten ihtiyaç için indi.

Ancak Feride Hanım, komşusu ve kızları inmedi, inemedi.

Otobüs, otogardan çıktığında iki bilinmeyen soru vardı zihinlerde.

Otobüstekiler pekmezin adı, sanı bilinmeyen sahibini arıyordu.

Otobüsten inen yirmi üç numaralı koltuğun yolcusu da Feride Hanım, komşusu Raziye Hanım ve kızlar düğüne gittiler mi, gidebildiler mi sorusunun cevabını...

İş görüşmesine giden yolcu olarak bu seyahate bir isim koydum ben de.

İki bilinmeyenli yolculuk dedim.

Nasıl iyi demişim mi?